

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/181/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201446
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201446.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: Agro Čelovce s.r.o., so sídlom Čelovce 77, Čelovce, zastúpený Advokátskou kanceláriou Laššák s.r.o., so sídlom, Rudlovská cesta 33, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Námestrie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2014/028521-002/6GJ zo dňa 26.08.2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/227/2014-27 zo dňa 1. apríla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/227/2014-27 zo dňa 1. apríla 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23S/227/2014-27 zo dňa 1. apríla 2015 zamietol žalobu žalobcu podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. a rozhodol o náhrade trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Veľký Krtíš, pozemkového a lesného odboru, č. j. OU -VK- PLO- 2014/004274 - 003 zo dňa 17.7.2014, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 26 ods. 2 zákona č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon 220/2004 Z.z.) vo výške 1000 €, pretože v určenej lehote, do 31.5.2014, nesplnil povinnosť uloženú orgánom ochrany poľnohospodárskej pôdy podľa § 3 ods. 1 písm. a) a písm. c) zákona o ochrane poľnohospodárskej pôdy. Uviedol, že uloženie pokuty sa odvíja od predchádzajúceho právoplatného a vykonateľného rozhodnutia vydaného v

správnom konaní, ktoré bolo záväzným podkladom pre rozhodnutie o uložení sankcie. Nebolo sporné, že žalobca nepodal opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktorým mu bola uložená povinnosť vykonať prijaté opatrenia v určenej lehote, do konca mája 2014. Žalobca ani vlastníci dotknutých pozemkov nevyužili osobitný zákonný postup, ktorým by zvrátili účinky tohto rozhodnutia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a stalo sa záväzným pre všetkých účastníkov správneho konania. Namietat' a spochybňovať rozsah uložených opatrení, ako aj skutočnosť, či uložené opatrenia bolo možné vykonať, presahuje rámec predmetného súdneho preskúmvacieho konania, v ktorom sa posudzuje len zákonnosť rozhodnutia o uložení sankcie.

Z uvedených dôvodov prvostupňový súd považoval za irelevantné v tomto konaní poukazovať na nutný súhlas orgánu obce, podmienený súhlasom vlastníkov dotknutých pozemkov, čo mal a mohol žalobca namietat' už proti rozhodnutiu o uložených opatreniach.

Sankcia bola uložená za nevykonanie uložených opatrení predchádzajúcim rozhodnutím v určenej lehote, teda nielen za nevykonanie výrubu drevín, čo bolo len jedno z uložených opatrení. Žalobcovi boli uložené opatrenia vo väčšom rozsahu, ktoré bol povinný v uloženej lehote vykonať aj bez súhlasu vlastníkov dotknutých pozemkov, ktorý by hypoteticky bol relevantný len pri výrube drevín.

Ďalej súd uviedol, že pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia bol rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Dodatočne predložené, prípadne označené dôkazy zo strany žalobcu, nevedú k záveru o nesprávne zistenom ustálenom skutkovom stave veci a o nesprávnom právnom posúdení veci. Závery vyplývajúce z konania 23S/12/2013 nepovažuje súd za relevantné pre toto konanie vzhľadom na skutkové odlišnosti v predmetných konaniach.

Krajský súd považoval jednotlivé žalobné námietky za neopodstatnené a zastáva názor, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán v dostatočnom rozsahu zistili skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovali príslušné právne predpisy, čo vyústilo do vydania zákonného rozhodnutia žalovaného.

II.

V zákonom určenej lehote podal žalobca odvolanie voči rozsudku krajského súdu, v ktorom uviedol, že splnenie povinností, ktoré vyplynuli pre žalobcu z rozhodnutia o opatreniach nezáviselo len od jeho vôle ale bola v danej veci nevyhnutná aj súčinnosť ďalších účastníkov konania.

Predpokladom realizácie nariadených opatrení bolo uskutočnenie výrubu náletových drevín. Podľa § 47 ods. 3 zákona číslo 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, na výrub dreviny sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody a tento môže v odôvodnených prípadoch vydať len po posúdení ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka a so súhlasom vlastníka alebo správcu, prípadne nájomcu pozemku, na ktorom drevina rastie. Orgán ochrany prírody nemôže vydať súhlas s výrubom drevín, ak žiadateľ nepredloží v konaní o vydaní súhlasu s výrubom drevín aj súhlas vlastníka dotknutých pozemkov. Vlastníci pozemkov v užívaní žalobcu po celú dobu znemožňovali žalobcovi plniť si povinnosti tým, že mu odmietli vydať súhlas s výrubom drevín, hoci toto bolo záväzné aj pre nich. Žalobca si uložené povinnosti chcel splniť a začal pripravovať predpoklady potrebné k ich vykonaniu zadovaním súhlasu orgánu ochrany prírody. O predmetný súhlas požiadal obec Čelovec. Z tohto dôvodu nevidel dôvod pre podávanie odvolania proti rozhodnutiu o opatreniach. V danom čase však nemohol predvídať, že splnenie uložených opatrení bude znemožnené nedostatkom súčinnosti zo strany vlastníkov pozemkov. Podmienku súhlasu obce považuje za podstatnú.

Úvahu súdu, že výrub drevín bol len jedným z opatrení, pričom súhlas vlastníkov bol hypoteticky potrebný len na výrub drevín, považuje za nesprávnu. Hoci súhlas vlastníkov pozemkov bol potrebný len na odstránenie drevín a krovín, bez odstránenia týchto drevín nemohol žalobca objektívne vykonať žiadne ďalšie uložené opatrenie. S touto skutočnosťou za správny orgán ani súd dostatočne nevysporiadali.

Zo strany správnych orgánov došlo k pochybeniu, keď nerešpektovali ustanovenia § 32 ods. 1 a 2, § 46 správneho poriadku.

Na základe uvedených dôvodov žiadal žalobca odvolací súd, aby zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/227/2014-27 zo dňa 1. apríla 2015 tak, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu zruší a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 8.6.2015 uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý sa v odôvodnení svojho rozsudku podrobne vysporiadal s námietkami žalobcu.

Poukázal na okolnosť, že dňa 12.3.2014 žalobca obdržal písomný súhlas vlastníkov pozemkov na vykonanie opatrení. Predmetný súhlas spĺňal všetky náležitosti a námietka žalobcu, že podpis vlastníkov na predmetnej listine mal byť overený nie je dôvodná. Právne predpisy na základe ktorých bolo rozhodované, takúto podmienku nevyžadujú. Predmetná námietka žalobcu je preto účelová a neopodstatnená.

Žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal svoju snahu o získanie súhlasu na výrub drevín od obce. Poukázal na ustanovenie § 47 ods. 4 zákona číslo 543/2002 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2014, podľa ktorého súhlas na výrub dreviny sa nevyžaduje za hranicami zastavaného územia obce na stromy s obvodom kmeňa do 80 centimetrov, meraným vo výške 130 centimetrov nad zemou a súvisle krovinaté porasty s výmerou do 20 m². K zmene tohto ustanovenia došlo až od 1.9.2014. Obdobie platnosti výnimky týkajúcej sa súhlasu na výrub drevín (1.1.2014 až 31.8.2014) spadá z väčšej časti do termínu, v rámci ktorého bol žalobca povinný splniť uložené opatrenia, a v ktorom nebolo potrebné získať súhlas obce s výrubom drevín na predmetných pozemkoch. Z dokladov predložených žalobcom na súdnom pojednávaní vyplynulo, že žalobca požiadal príslušný správny orgán o vydanie povolenia na výrub drevín až listom zo dňa 29.9.2014. Z vedeného vyplýva, že žalovaný nevykonal v určenej lehote žiadne z rekultivačných opatrení (odrastené dreviny požadoval správny orgán ponechať), ani následné vysiatie trávnych zmesí. Žalobca vyvinul aktivitu až po právoplatnosti rozhodnutia o uložení pokuty.

Námietky žalobcu z uvedených dôvodov považoval za nedôvodné a žiadal rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2014/028521-002/6GJ zo dňa 26.08.2014, ktorým správny orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil

rozhodnutie Okresného úradu Veľký Krtíš, pozemkového a lesného odboru, č. j. OU -VK- PLO-2014/004274 - 003 zo dňa 17.7.2014 o vyrubení pokuty vo výške 1000 €.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd sa stotožnil s rozsudkom súdu prvého stupňa.

Na doplnenie uvádza, že žalobca v konaní nepopieral správnosť a zákonnosť rozhodnutia Okresného úradu Veľký Krtíš, pozemkový a lesný odbor, č. OU-VK- PLO- 2013/00340 zo dňa 7.11.2013 tvoriaceho podklad pre uloženie pokuty, v zmysle ktorého bola žalobcovi uložená povinnosť vykonať rekultivačné opatrenia na poľnohospodárskej pôde v katastrálnom území F. na parcele C - KN číslo 996, 997, 999 v rozsahu 0, 6800 ha a neodstránil samonálet mladých lesných drevín a krovín v zmysle odborného stanoviska pôdnej služby - Výskumného ústavu pôdozvedectva a ochrany pôdy, v určenej lehote, do 31. mája 2014. Z obsahu spisu bolo jednoznačne preukázané, že žalobca nevyvinul adekvátnu aktivitu tak, aby mohol svoju povinnosť v určenej lehote splniť. V primeranej lehote nevykonával úkony potrebné k realizácii uložených opatrení a ani v prípade, ak mu objektívne dôvody bránili uložené povinnosti realizovať, o tom neinformoval správny orgán a nepožiadaval o predĺženie lehoty na vykonanie opatrení. Jeho námietky o prekážkach brániacich mu riadne plniť svoje uložené povinnosti, považuje preto aj odvolací súd za účelové a neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/227/2014-27 zo dňa 1. apríla 2015 podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p., pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods 2 v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, žalobcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.